

ברדוגו

תוכנית בידור

מנחה התוכנית צירופים מוביל את התוכנית בלא כל חשש. אין עליו פחד קהל. הוא יודע שאין לו ממה לפחד... קהל אין לתוכנית הזאת. ולמה שהיה? היחידים שצו"פ פים בתוכנית הם השבויים שנלכדו בין תוכי נית-הבידור לבין סרט מוצאייהשבת. החר" דים לא רואים טלוויזיה. לא מכניסים לביתם את מכשיריהתועבה. הדתיים בעלי הכיפה ה" קטנה לא נמצאים בבית במוצאייהשבת, יוצי אים להתאווור אחרי העוצר של שישישבת. והחילונים חושבים שאין מה לראות בתוכנית, ולא יודעים כמה שהם צורקים. החתוםטה מצהיר בזאת שלא ראה מעו" לם את התוכנית צירופים, עד למוצאייהשבת האחרונה, כשהוטלה עליו החובה לעשות כן. על כן גדולה היתה התרהמה כשהתברר שמדובר בתוכנית קומית, אפילו אם יוצריה לא כיוונו אל ההומור. שלושת המרואיינים היו: מורה להיסטוריה, שיצר לוח סינכרוניזי ציה בין היסטוריה היהודית להיסטוריה הכ" ללית. מה שנותן הזרמנות לתלמידי ישראל, לבדוק איך פעלו הגויים בזמן עלילות היהודים.

לאיזכור יום מותו של המשורר הלאומי הובא מי שהשתתף, בחברתו של ח"נ ביאליק, כהתכנסותו עונג שבת שנערכו פעם כאלום אוהלשם כולל-אביב. המשעשע בקטע הזה היה מיקצועו של המרואייני, שהיה בנאי. הפתעה גדולה לדור הצעיר. אם היו אלה צור פים בתוכנית, הם היו משוכנעים שמדובר בתוכנית בריונית-דימונית. בנאי יהודי? הרובדבן שכעונה היה ראיון עם ווגי-צעירי דתי. היא יהודיה מצרפת. הוא יליר האיים הקאריביים שהתגייר. ומה אמרו הורייך? מתפעם המנחה, מול הנערה החסודה. וזאת משיבה לו בתום: "הם שאלו: בשביל זה שלחנו

צירופים

מוצי"ש

טפיחה עצמית

אותך לארץ ישראל? שתתחנתי עם גר?" והמנחה לא מוכיר, את שידוע לכל, כי "קשים גרים לישראל כספחת". מעניין מה היו אומי רים ההורים, אם היתה העלמה חוזרת עם אפיקורוס להכעיס, או סתם ערכי. בארץ כבר ראינו הכל. לא?

בין הראינות שר ג'ו עמאר. "בין נהר פרת לנהר חידקל", לזכרו של חיים נחמן ביאליק. ועוד שירים שרחוקים הרבה מעולמו הרוחני של המשורר הלאומי. כל השירה היתה הפת-

ה זיווג של חוק רשות-השידור, המחייב מתן ביטוי לתרבותו של העם, ההיסטור ריה שלו ומסורתו עם מציאות פוליטית של חוקות מיפלגתיות על נתחים אלה בחיינו,

חיים זיסרובין הדבר היחיד שטוב בחוננית

הוליד בטלוויזיה יצורים בני-כלאיים בצורה של תוכניות-אולפן חסרות-פשר, ששומר נפי שו ירחק מהן. אחת מתוכניות אלה, שעליה מקדשים נציגי מישמרת הרת בוועד המנהל של רשות השידור, מרי כמה שנים מילחמות-חרומה, היא תכנית-הרת במוצאייהשבת. העילות למילחמות שונות ומשונות, והן מתמצות בצורך להעניק לצופי הטלוויזיה שומרייהמיוצות תוכנית שתבטא נכונה את

עה נעימה. מי ציפה לזמירות דווקא בימים של בין המיצרים, שבהם נחרב המקדש. לי עצמי יש זיכרונות עגומים מאותם ימים של בין המיצרים. בתקופת ילדותי, כשהייתי חוזר מהים בימים בין המיצרים, הייתי אוכל אותה בגדול. "אסור" היה צורח אבא וחובט. "אלוהים יעניש אותך", עכשיו עולה כי שאלה קשה: מה היה עושה אבא, מעריץ נלהב של ג'ו עמאר, אם היה שומע את ג'ו בטלוויזיה, דווקא בימי בין המיצרים?

אריאלה רבדל

רבדל וברדוגו הולכים השבוע עם הדתיים

תרבותם, כאילו היו הדתיים בין הצופים חיות גטו, שאין להם ולא כלום עם התרבות המשת- קפת מבדע לתוכניות האחרות בטלוויזיה. או לחילופין, כאילו השייפתם של צופי הט" לווזיה החילוניים, לסממנים המאזכרים כד" רד זו או אחרת את שורשי עברם הרתי, תשי כש עליהם סררי-עולם.

כך אנו מוצאים עצמנו מולכים עליידי פר" נסי הטלוויזיה בין סוף ציטוט. המתיימרת להי ביא את הויות התרבותית של הצופה החילוי ני, דרך בין הבסאות. סיבה למסיבה. מוצי"ש או כל אחת מתוכניות-הבידור האחרות, החו" שפות את כובד מישקלה של הטפיחה העצי- מית על הכרס והמהוות סימן לתרבות שאליה שואפים פה לרדת. צירופים אמורה לגלות לנו טפח מהנעשה והנכתב בעולם העלום שדת שמו.

אורח מכובד אחר, שהיה נוטה ללון במחור זותינו, עשוי להתרשם כי הדעת כחברה זו שלנו נתונה, רובה ככולה, בידיהם ובפיותיהם של גברים ממוצא אשכנזי והם מביאים אותה במנות קטנות, למען לא ייפגע כושר העיכול של הצופים. מנות אלה מצופות תמיד במעטה מתקתק, שכידוע, הוא אמצעי-הפיתוי המו" עיל. ביותר של ילדים קשי-איכילה.

תכנית צירופים השבוע לא היתה שונה במתכונתה משאר התוכניות שהוזכרו לעיל. היא איפשרה לנו להתמוגג מזוג מואה (יהוד ריה וגר) ומכמה גיבורים היסטוריים. וכך, לאלה מבינינו שצפו בתוכנית, איפש" רו המוצגים מן הזן הנדיר שהובאו אליה לו" קוף את ראשינו ולפצוח בשירי הלל "אשרינו מה שטוב חלקינו".

ורק הנחייתו הנינוחה והאינטליגנטית של חיים זיסרוביץ מצילה אותנו משיממון מוחלט.

במוקד

שרות לשרי-הביטחון

רוב עם ישראל ירד בליל-השבת למיקל" טים. סיבת הבהלה היתה כתבתו של משהי שלונסקי, "כתבנו הצבא" של הטלוויזיה, על מטוסי-קרב וטילי אוויר-קרקע, המיוצרים במדינות שונות, בעיקר בעיראק.

תשדיר-שרות מומש עליידי משה שלונסקי

רוב העם שירד למיקלטים לא הבין שמט" רת הכתבה לא היתה לזרוע בהלה לשמה בציבור הישראלי, אלא לשמש תשדיר-שרות לשרי-הביטחון. ואכן, הממשלה, בישיבתה השבועית ביום הראשון בבוקר, אישרה תוספת של 200 מיליון דולר לתקציב משרד-הביטחון. בפורום-החדשות שנערך ביום הראשון כי מיישרו של אריה מוקי, מנכ"ל רשות-השיי

דור, אמר מקל שציפה לראות כתבה חיובית לכבוד יום חיליהאוויר, מסוג הכתבות שהיו משרדים פעם, אך לחרתו נאלץ לצפות בכתבה מפחידה.

אדמונד פחייק, מנהל קול-ישראל בערבית, העיר שזו היתה כתבת-שרות, שנועי דה להגדיל את תקציב הביטחון, אך הערתו לא זכתה לדיון רציני.

בין הכיסאות

רבים מבכירי המערך ומוזטריו מתלוננים קשות בזמן האחרון נגד עורכי מבט. הם טוע" נים שחברי מיפלגת-העבודה פשוט נעלמו מן המירקע והופעותיהם המעטות מתגמדות אל מול שטף הופעותיהם של אנשי הליכוד, ובי עיקר של יצחק שמיר.

בטלוויזיה טוענים כי זה זמן רב לא הוצאו כליכך הרבה נידות-שידור לעקוב אחרי הופ" עותיו של ראשה-הממשלה, וכי זה זמן רב לא הופיע שמיר כליכך הרבה פעמים בשידור-חי. במיסדרונות הבניין ברוממה שמו לב שהופ" עותיו של שמיר מרובות יותר כאשר ישראל סגל עורך את המהדורה, ולעיתים שמיר מו" פיע אף פעמים במהדורה אחת. סגל, כידוע, מתמודד על תפקיד עורך מבט ומתאמץ עכשיו בעריכה עד אשר יוחלט מי יקבל את התפקיד.

לא יהיו מיכרזים

האיגוד-הארצי של עיתונאי-ישראל הודיע שלא ישלה נציגים לוועדות-המיכרזים לתפ" קידים בכירים בטלוויזיה. נציגי האיגוד מהווים חלק אינטגרלי מוועדות-מיכרזים, ובלעדיהם לא יוכלו הוועדות לשבת.

האיגוד הודיע שלא יאפשר קיום המיכר" זים, עד לסיים המשאומתן על הסכמי-השכר לעובדים.

יתכן שהמינויים מעוככים עד שייבחר מנהל חדש לטלוויזיה, אחרי חודש דצמבר. יתכן שמצב זה יאפשר למנכ"ל הרשות, אריה מוקי, ולמנהל הטלוויזיה, חיים יבין, למנות לתפקידים הפנויים — למשל עורך מבט ומנהל מחלקת-החדשות — אנ" שים מטעמם ללא מיכרז.

כתב לשליחות נוספת

מוקי הדר, כתב הטלוויזיה, ערך ביום השישי בערב מסיבה רבת-משתתפים בביתו בירושלים. הסיבה למסיבה היתה נסיעתו של הדר לשליחות מטעם הסוכנות באוסטרליה. הדר שימש תקופה ארוכה ככתב הטלוויזי זיה לענייני התיישבות (התנחלויות). בעבר שהה הדר שנים אחדות בחו"ל כשי ליח אחד המוסדות היהודיים, ועתה הוא עושה זאת שוב.

יעקבי מקטר

גד יעקבי, שרה-התיקשורת והשר הממו" נה על הערוץ-השני, מלא התמרמרות. יעקבי סיפר כי עשה מאמצים רבים וכמעט הצליח להגיע לסיכום בין רשות-השידור לבין הע" רוץ השני.

לפי הסיכום, שכמעט ונחתם, אמורה היתה הטלוויזיה הכללית לקבל חמש שעות שידור בכל יום בערוץ השני — שעתים אחריה צהריים ושעתים בלילה — ובתמורה היתה אמורה הרשות להסכים שהערוץ השני יוכל להשתמש בתשדירי-חסות, רבר האסור עליו עתה והעוצר את תקציבו.

יעקבי טוען שמי שטירפ את ההסכם כי רגע האחרון היה השר רוני מילוא. הוועד-המנהל של רשות-השידור הקים וע" דה לענייני הערוץ-השני. בראש הוועדה עו" מד עורד-הדין רוני פיינשטיין (מערך) ונד ברים בה אמנון מנדה (ליכוד) ואורי פלח (מפד"ל). לפי יעקבי פנה מילוא לזבולון המר ובי קש שיפעיל השפעתו על פלח, כדי שזה ית" נגד להסכם. פלח אכן שינה דעתו והתנגד להסכם, למרות שקודם לכן חשב לתמוך בו.